

ПРОФЕСІЙНА ПІДГОТОВКА ТА ОСВІТА ДОРΟΣЛИХ

УДК [373.5.014.6:005.6]:811.111

КОРОІД ТЕТЯНА, доктор філософії у галузі знань 01 Освіта/Педагогіка,
Навчально-науковий інститут менеджменту та психології ДЗВО
"Університет менеджменту освіти" НАПН України
ORCID ID 0000-0002-6390-4766
tetkor2024@gmail.com

**ФУНКЦІЇ ЕМОЦІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ В ДИСКУРСІ
КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ВЧИТЕЛЯ**

KOROID TATIANA, Doctor of Philosophy in Knowledge 01 Education/
Pedagogy, Educational and Research Institute of Management and
Psychology SHEI 'University of Educational Management' of the National
Academy of Educational Sciences of Ukraine

**SELF-AWARENESS AND SELF-IMPROVEMENT AS THE BASIS FOR
OF PROFESSIONAL GROWTH AND SELF-REALISATION**

Проблематика статті стосується актуального питання емоційного інтелекту (ЕІ) у структурі творчого потенціалу (ТП) і основних компонентів емоційної компетентності (ЕК) вчителя щодо його конкурентоспроможності. Сьогодні увага науковців прикута до поняття "емоційна компетентність". Вона є конститутивною складовою ЕІ і залежить від його сформованості й інтегральної властивості індивіда щодо використання здатності реалізації мети. Однак утвердження стану невизначеності, сумнівів, коливань щодо розмежування цих двох термінів (ЕІ і ЕК), їх дефініції привело до розгляду цієї теми. Розкрито структуру, сутність поняття ЕК, її складові функції на основі вивчення й аналізу психолого-педагогічної літератури та узагальнення наукових підходів щодо управління роз-

витком творчого потенціалу вчителів (УРТПВ). Застосовано теоретичні методи дослідження (вивчення наукової літератури, аналіз, систематизація, конкретизація, порівняльний аналіз, узагальнення інформації); емпіричні (моделювання). Обґрунтовано основні теоретичні підходи до визначення творчого потенціалу, конкуренції, ЕІ і місця ЕК у процесі професійного становлення індивіда. Викладено погляди зарубіжних і вітчизняних науковців щодо цих понять. Доведено, що підґрунтям ЕК є ЕІ. Акцентовано увагу на виокремленні як самостійного терміна "емоційна компетентність" на основі опанування категорії "емоційний інтелект". ЕК окреслюється як здатність відчуття емоцій індивіда і є ключовим фактором успішності. Зазначено, що рівень ЕК має вплив на творчу діяльність і професійне зростання. Аналіз цієї проблеми вста-

новлює її стрижневі функції щодо конкурентоспроможності вчителя.

Ключові слова: розвиток творчого потенціалу, емоційний інтелект вчителя, внутрішньоособистісний і міжособистісний інтелект, емоційна компетентність, компетентнісний підхід, досвід, ризики.

Summary. The article deals with the topical issue of emotional intelligence (EI) in the structure of creative potential (CP) and the main components of teacher's emotional competence (EC) in terms of his/her competitiveness. Today, the attention of scientists is focused on the concept of 'emotional competence'. It is a constitutive component of EI and depends on its formation and the integral property of the individual to use the ability to achieve the goal. However, the state of uncertainty, doubts, and hesitations regarding the distinction between these two terms (EI and EC)

and their definitions has led to the consideration of this topic. The aim is to reveal the structure, essence of the concept of EC, its constituent functions on the basis of studying and analysing psychological and pedagogical literature and generalising scientific approaches to managing the development of teachers' creative potential (MTCP). Theoretical research methods (study of scientific literature, analysis, systematisation, specification, comparative analysis, generalisation of information) and empirical methods (modelling) were used. The main theoretical approaches to the definition of creative potential, competition, EI and the place of EC in the process of professional development of an individual are substantiated. The views of foreign and domestic scholars on these concepts are presented. It is proved that the basis of EC is EI. The attention is focused on the allocation of 'emotional competence' as an independent concept on the basis of mastering the category of 'emotional intelligence'. EC is defined as the ability to feel the emotions of an individual and is a key factor in success. It is noted that the level of EC has an impact on creative activity and professional growth. The analysis of this problem establishes its core functions in relation to teacher competitiveness.

Key words: development of creative potential, teacher's emotional intelligence, intrapersonal and interpersonal intelligence, emotional competence, competence-based approach, experience, risks.

Мета: розкрити структуру творчого потенціалу, сутності поняття і складових, функцій емоційної компетентності щодо розвитку й конкурентоспроможності вчителя; розвідка й аналіз існуючих підходів до інтерпретації термінів "емоційний інтелект" та "емоційна компетентність" у міждисциплінарному аспекті.

Постановка проблеми в загальному вигляді. Сутність функцій ЕК щодо конкурентоспроможності

очевидна: вона засвідчує рівень розвитку творчого потенціалу вчителя (РТПВ), зокрема рівень емоційного інтелекту (ЕІ), внутрішньо-особистісних і міжособистісних зв'язків, ефективність застосування методологічних, педагогіко-кваліметричних підходів в управлінні якістю. Сучасні компетентні керівники закладів освіти інвестують у розвиток творчого потенціалу вчителів (ТПВ), роблячи акцент на їх подальшу конкурентоспроможність й емоційно-інтелектуальний капітал. Ідеться про мету, визначення завдання в загальному механізмі динаміки трансформації індивіда й ефективність управлінських рішень.

Актуальність теми статті спричинена потребою визначення, усвідомлення й подолання наступних суперечностей, як: новочасні потреби стосовно керівника-інноватора, -лідера і здатність відзеркалення високим освітнім стандартам; систематичне вдосконалення керівника закладу освіти й управлінська компетентність щодо механізмів, технологій, закономірностей РТПВ; професійне зростання та становлення конкурентоспроможного вчителя і якості освіти.

ЕІ зумовлює високий рівень результативності на основі регулювання емоцій і розпізнавання їх в інших, отримання досвіду та професійного вирішення проблем. Відтак емоційне розуміння, усвідомлення, свідомість як внутрішньо-особистісні компетенції ЕІ є значущими щодо РТПВ. Він впливає на результативність закладу освіти, його імідж, насамперед поліпшує особистісні та професійні взаємини, що гармонують з інноваційним освітнім середовищем. Тому подальше дослідження ЕІ й ЕК дозволить прогнозувати рівень РТПВ для стратегій підвищення їх конкурентоспроможності в єдності з новітніми професійними стандартами.

Аналіз досліджень і публікацій.

Увага науковців щодо проблеми ЕІ набирає дедалі більших обертів. Цим поняттям цікавилися зарубіжні та вітчизняні науковці: Р. Бар-Он, Г. Гарднер, Д. Гоулман, Дж. Мейер, П. Саловей, Д. Карузо, Е.

Фернехман, Дж. Чіаррокі, Р. Шарма, К. Штайнер, В. Маслов, Е. Носенко, О. Чебикін та інші. У великій кількості публікацій подано теоретичні та практичні аспекти розвитку ЕІ як метакомпетенцію особистості, як здатність її до сприйняття емоцій, що впливають на соціальну й особистісну взаємодію. Так, у розкриття змісту інноваційної теорії конкуренції чималий дорібок внесли Г. Хамел, К. Прахалад щодо концепції "нелінійних змін"; У. Чан Кін - "стратегії блакитного океану" та ін.; стосовно впровадження технологій маркетингу в освітній процес ЗЗСО, розроблення методологічних засад як наукової дисципліни, розвиток маркетингових компетенцій управлінців закладів освіти й інші його аспекти бачимо у наукових працях В. Григораша, Л. Еллісона, М. Кіннелла, Ф. Котлера, З. Рябової та інших.

В. Горностай, І. Грабовська, Г. Єльнікова, В. Зарицька, Л. Карамушка, Н. Коврига, Т. Короїд, О. Лобода, Р. Пейтон, В. Пекельна, Г. Полякова, З. Рябова, Г. Тимошко, Й. Шерер, Й. Шумпетер, Т. Amabile, Е. Toghiani й інші у своїх працях висвітлюють питання креативності, концептуалізації цього феномена (ЕІ) й функцій; розвитку управлінських і лідерських якостей менеджерів закладів освіти; розкриття сутнісного змісту інноваційної теорії конкуренції; технологію застосування моделювання; управління розвитком творчого потенціалу вчителів, їх креативним потенціалом.

Аналіз наукової літератури дає розуміння про напрацювання у сфері формування феномена ЕІ як взаємозв'язку здібностей з результативністю й успішністю особистості, управління творчим потенціалом особистості, оцінювання якості шляхом використання кваліметрії. Ученими емпірично підтверджується суттєве значення ЕК. Разом з тим вивчення цих робіт дозволяє стверджувати, що проблема визначення рівня розвитку творчого потенціалу вчителів, компонентом якого є ЕІ, залишається недостатньо вивченою; розмежуван-

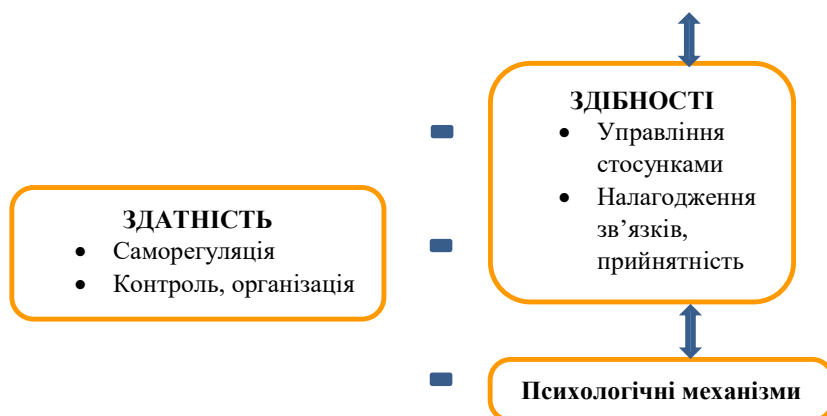

Рис. 1. Складові емоційної компетентності

ня понять ЕІ – ЕК й окремі аспекти управління творчого потенціалу вчителів (УТПВ) потребують більш детального дослідження.

Виклад основного матеріалу дослідження. Орієнтир на новітні інновації, оновлені цілі навчання,

що суб'єкт відрізняються здатністю розуміти інших й управляти ними (Thorndike, 1920). З метою забезпечення конкурентоспроможних позицій за сучасних умов необхідний орієнтир на компетентного, інноваційного керівника, якість уп-

ням. Саме ЕК як сукупність знань, умінь і навичок визначає РТП для ефективного управління якістю завдяки компетентності й досвіду. Отже, завдяки РТПВ відбувається й розвиток здібностей особистості, однією з яких є ЕК, тобто складова професійної компетентності (рис. 1).

Бачимо наявність взаємозв'язку ЕК з когнітивними здібностями та внутрішньоособистісним розвитком. Підґрунтям ЕК є ЕІ, оскільки виступає його конститутивною складовою і залежить від його сформованості й інтегральної властивості особистості щодо використання здатності для здійснення мети і творчої праці. Р. Стернберг визначився щодо відмінності фахівців від новачків, котрі надають відомості неоднаково: одні випрацьовують ускладнені стратегії і відстежують

Таблиця 1

Емоційний інтелект як інтегральна властивість індивіда

Емоційна самоефективність	Емоційна обізнаність	Емоційна культура	Емоційний досвід
Самоактуалізація	Самотивація	Саморегуляція і регуляція емоцій	Самоконтроль
Розуміння себе	Усвідомлення власних емоцій	Управління емоціями, позитивні кореляційні зв'язки	Відкритість новому досвіду
Відповідальність	Мотивація до успіху	Впевненість у собі	Гнучкість

ефективність управлінських рішень, сучасний погляд – усе потребує компетентнісного підходу. Учені все частіше стверджують, що ЕІ впливає на організацію освітнього процесу. Він слугує розумовою здатністю, що відповідає кореляційним критеріям (розвиток і рівень незалежно до вікових категорій). У статті ЕІ досліджено як ЕК, а останню – як інтеграцію обізнаності, ерудиції, знань, досвіду, формування емоційних навичок, індивідуальних властивостей на успіх. Т. Рожнова впевнена, що "...якість... освіти залежить від укомплектованості та плинності науково-педагогічних та керівних кадрів" (Рожнова, с. 11). Тож трансформація освіти вимагає інноваційної конкуренції і конкурентних стратегій. Дж. Гілфорд, Ч. Спірмен, Е. Торндайк відзначали,

равлення, активне залучення інвестицій у творчу особистість шляхом планування, аналізу, рефлексії, поінформованості.

Як же УРТП особистості узгоджене з її конкурентоспроможністю? Г. Тимошко переконана, що "...однією з важливих складових педагогічної науки і практики є управління педагогічними системами..., управління розвитком творчого потенціалу педагогічного колективу..." (Тимошко, 2017, с. 175). Тут важливий спектр ключових компетентностей і розвитку. Бар-Он зазначив п'ять чинників ЕІ щодо розвитку й управління іншими та собою (Пильгун, 2019). ЕІ й компетентність витлумачуються завдяки категорії здатності, так що йдеться про узгодження між усвідомленням, емоціями, навичками й умін-

діяльність, ніж інші (Strieker L. J., Rock D. A, 1990). Уміння обминати незначне й обирати вагоме слугує напрямом руху в досягненні цілі. Тому ЕК виступає сукупністю ціннісних орієнтацій і світосприйняття самого індивіда. Д. Гоулман переконаний щодо розвитку і рівня ЕІ, підкреслюючи його значущість для зростання та прогресу особистості. Високий рівень ЕІ, як і ЕК, впливає на успіх, ефективність комунікації, професійну компетентність і творчу діяльність. Для цього ЕК виокремлюють як якість виявлення і результативність розпізнавання емоцій під час міжособистісного спілкування.

Отже, взаємний зв'язок між УРПВ, рівнем ТП, досвідом і конкурентоспроможністю почасти спричинені хистом, обдарованістю,

Таблиця 2

Емоційна компетентність	Компетентність	Компетенція	Спільне/Відмінне
«Емоційна компетентність охоплює сукупність знань, умінь та навичок, які дозволяють приймати адекватні рішення та діяти на основі результатів інтелектуальної обробки зовнішньої та внутрішньої емоційної інформації» (Ващенко, Кульчицька, 2023, с. 1)	«...це наявність специфічних фахових компетенцій, неспецифічність особистісних компетенцій... з метою досягнення фахових цілей... і прогнозування перспектив» (Поскрипко, Данченко, 2019, с. 122)	«...компетентність – це поінформованість, авторитетність, а компетенція – коло питань, явищ, у яких спроба має авторитетність, досвід (Забаровська, 2024, с. 52)	/Передбачення нестандартних ситуацій із ухваленням ефективних рішень, управління якістю, визначивши нестандартні задачі, завдання
«...результатом розвитку емоційної компетентності буде здатність керувати своїми здібностями, висока самооцінка...» (Забаровська, 2024, с. 51)	«...структуру компетентності слід розширити...за рахунок мотиваційної складової... Особистісну й рефлексивну складові не слід відокремлювати..., адже здатність до рефлексії є особистісною якістю» (Саюк, 2012, с. 59)	«...відображає суттєві характеристики здатності особи...» (Поскрипко, Данченко, 2019, с. 122)	Здатність усвідомлення, управління та проектування

умінням, компетентністю. О. Марущак подає авторське визначення поняття "компетентність" як інтегровану "...якість особистості, здатність продуктивно виконувати діяльність у певних соціально значущих сферах, на основі здобутих знань, умінь, навичок, досвіду, ставлень та цінностей" (Марущак, 2016, с. 101). Тож формування істотного психологічного ресурсу, як ЕІ, взаємопов'язане із самовдосконаленням і самореалізацією вчителя, а рівень ЕК – з його емоційними властивостями і синхронною детермінацією (табл. 1):

На часі впровадження у ЗЗСО моделі УРТПВ, бо рівень ЕК позначається на творчому підході, поведінці і продуктивності учителя (Короїд, 2024).

Із концепцією компетентісного підходу будь-яка практика, функціонування, діяльність вимагає компетенцій щодо самомотивації й успішної самореалізації. Так, А. Маслоу вважав, що креативність складається з власних почуттів і самоактуалізації особистості. Дж. Мейер і П. Саловей додали до сфе-

ри ЕІ здатність особистості до застосування емоцій у творчій діяльності, Д. Гоулман – самомотивації. Н. Холл пов'язав емоційну обізнаність, самомотивацію, емпатію й управління емоціями із структурою ЕІ. Д. Гоулман визначив у структурному змісті ЕК такі складники, як особистісна й соціальна компетентності.

У зарубіжній науковій літературі репрезентовано чималу кількість формулювань поняття "соціальна компетентність" (Bierman, 2004; Kanning, 2002). Розглянемо спільне і відмінне термінів "емоційна компетентність", "компетентність", "компетенція" у вітчизняній науковій літературі (табл. 2).

ЕІ є імовірним фактором-предиктором успішності й конкурентоспроможності особистості. ЕІ, як і ЕК, має тенденцію до динамічного розвитку за умови цілеспрямованого впливу на індивіда з метою його мотивації й активізації. Саморегуляція за наявності мотивації забезпечує узгодженість процесу РТП і трансформації особистості. Я. Раєвська, О. Солякова визначили

наступні рівні й компоненти ЕК, як "...афективно-когнітивний компонент..., ціннісно-мотиваційний..., поведінково-діяльнісний..." (Раєвська, Солякова, 2021, с. 130). Конструктивні стратегії, мобілізація потенційних ресурсів, досвід, рівень усвідомлення й управління власними емоціями тотожні рівню ТП-компетентності, становленню-зростанню. О. Цільмак переконана, що "...перед тим, як визначати види компетентностей, слід дуже чітко розуміти їхню структуру..." (Цільмак, с. 2). Структурно ЕК можна подати як сукупність розуміння, усвідомлення, управління стосовно емоційної галузі (рис. 2):

ЕК взаємозв'язана зі здатністю (здібностями), усвідомленням, когнітивною асиміляцією досвіду, генерацією емоцій. С. Забаровська вважає, що "...до структури емоційної компетентності також можна віднести установки щодо емоційних явищ, які набувають вигляду певних когнітивних інтерпретацій, життєвих компетенцій чи емоційних схем" (Забаровська, с. 10).

Отже, результатом сформова-

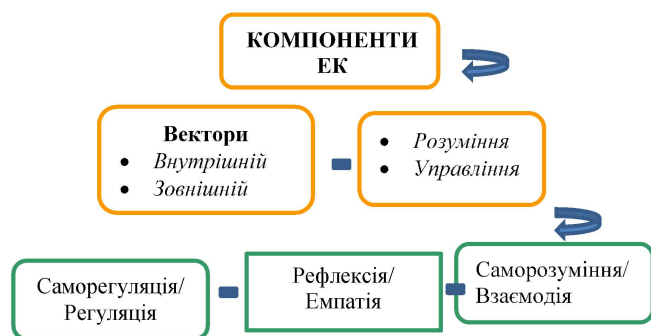

Рис. 2. Емоційна компетентність як здібність

ності ЕК є адаптивна стійкість, здатність управління власними здібностями, набуття професійного досвіду. Тож рівень ЕК впливає на емоційне існування особистості, тому педагог з високим рівнем здатний критично і системно мислити, продукувати новітні ідеї, мати креативне мислення і творчо діяти. Таким чином, першочерговим завданням керівника закладу освіти є постійний пошук ефективних напрямів, підходів і якісне їх застосування. Розуміння-емпатія, натхнення-мотивація – чинники для динаміки трансформації особистості, бо еволюція конкуренції пов'язана саме з трансформацією та пізнанням себе. І. Мося вважає, що "...самопізнання як вивчення самого себе... є основою розвитку самосвідомості..., усвідомлення... насамперед метод самоспостереження – фіксування й аналіз власних дій за певний період часу... Після самопізнання... етап самопрограмування" (Мося, с. 327).

Як невідповідно до одиниці ЕК виокремлюється під час дослідження категорії ЕІ? Які структурні компоненти і фактори підвищують його тріумф? Саморегуляція, набуття навичок самоконтролю та прийняття відповідальних рішень, управління емоціями й набуття емоційної грамотності (ЕГ). Саме розвиток ЕІ впливає на конкуренцію як творчий процес, що потребує ЕК і певних стратегічних дій. І. Лисенкова доводить, що "...останні теоретичні розробки когнітивного і соціально-когнітивного напрямів схожі з біосоціальними теоріями у своєму підході до мотиваційної і

адаптивної ролі емоцій, але відрізняються від них тим, що пріоритетну роль в процесі виникнення емоцій відводять когнітивним процесам" (Лисенкова, 2018, с. 64). Стратегічний вжиток емоцій з метою мотивації є показником успішного самопроєктування, тому як ЕІ починається зі здатності сприйняття, розуміння, генерування власних емоцій і регулювання ними в міжособистісних відносинах. Компетентний керівник закладу освіти розуміє важливість педагогічної кваліметриї задля прийняття обґрунтованих управлінських рішень щодо особистісної якості педагогів, їх продуктивності й успішної самореалізації (Короїд, 2025). Завдяки ЕІ індивід набуває самоусвідомлення щодо розуміння самого себе й особистої мотивації та бажань. Тож РТП індивіда прямо пропорційно залежить від змін, що здійснюються завдяки якісному самоуправлінню й управлінню якістю.

В. Міляєва упевнена, що "...управління організацією може бути успішним лише тоді, коли керівник займає лідерську позицію... Ефективність управління значною мірою визначається управлінською компетентністю людини, котра його здійснює. Управлінська компетентність – здатність особи ефективно виконувати управлінську діяльність" (Міляєва, 2016, с. 7). Відтак досвід і здібності відбиваються на компетентності шляхом рефлексії. Тобто, підвищуючи рівень ТП, компонентами якого є ЕІ й ЕК, умотивований учитель оволодіває прогностичними здібностями, адаптивними навичками, удоскона-

люється, творчо працює. Тож компетентний менеджер-лідер відіграє ключову роль у розвитку, зростанні вчителя, його конкурентоспроможності. Тому конкурентоспроможність, конкуренція вимагають комплексного підходу: конкурентоспроможний індивід, конкурентні відносини, конкурентне середовище. Ось чому РТПВ слугує важливою умовою компетентного управління якістю, динаміки її трансформації та подальшої конкурентоспроможності.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Сьогодення вимагає виходу освіти на сучасний ринок світових освітніх послуг, постійної розвідки спрямованості й реакції на його потреби. Тому проблема РТПВ, зокрема ЕК як конструкта, що кріпиться на ЕІ, залишається актуальною. Якість надання освітніх послуг, удосконалення процесу ухвалення управлінських рішень і контролю їх реалізації – усе залежить від РТП особистості, її компетентнісного підходу. Стратегічним завданням реформування освіти є перетворення кількості у якість, закладу освіти – у конкурентоздатність, ефективне управління, створення умов для забезпечення професійного зростання вчителя, динаміки його трансформації. Тож ЕК розглянута як психологічний феномен, так як охоплює формування емоційного самоусвідомлення і самоконтролю, які мають вплив на трансформацію індивіда, особистісну мету. Її вивчення розкриває основні функції ЕК щодо конкурентоспроможності особистості, успішної самореалізації та взаємодії.

Перспективами подальшого вивчення із визначеної теми буде емпіричне дослідження феномена ЕІ й ЕК, механізмів самопроєктування і самореалізації індивіда, взаємодія закладів вищої освіти із ЗССО, базами практик і компетентними спеціалістами.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

Ващенко А., Кульчицька А. (2023). Емоційна компетентність як внутрішній ресурс особистості.

fakhovoho koledzhu: osobystystyi aspekt. *Profesiina osvita v umovakh staloho rozvytku suspilstva*, 320–334. URL <https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/743490/1/%D0%9C%D0%BE%D1%8>

Pylhun L. (2019). Vyznachennia, kryterii ta metody otsiniuvannia profesiinoi kompetentnosti derzhavnykh sluzhbovtiv. *Vyshcha osvita Ukrainy*, 1, 48–53. URL <https://library.ztu.edu.ua/doccard.php/66236>

Poskrypko Yu., Danchenko O. (2019). Kompetentsiia i kompetentnist: konsensus. *Vcheni zapysky universytetu "Krok"*, 3 (55), 117–127. URL <https://snku.krok.edu.ua/index.php/vcheni-zapysky-universitetu-krok/article/view/216/246>

Raievska Ya., Soliakova O. (2021). Rozvytok emotsiinoi kompetentnosti osobystosti: teoretychnyi dyskurs. *Naukovi praitsi Mizhrehionalnoi*

akademii upravlinnia personalom. *Psykhologhiia*, 3 (52), 127–132. URL <https://journals.maup.com.ua/index.php/psychology/article/view/1196/1696>

Rozhnova T. Kryterii ta pokaznyky otsiniuvannia rezultatyvnosti upravlinnia VNZ na zasadakh innovatsiinykh tekhnolohii. URL <http://eprints.zu.edu.ua/pdf>

Saiuk V. (2012). Profesiina kompetentnist – osnova rozvytku suchasnoho vykladacha systemy pisliadyplomnoi pedahohichnoi osvity. *Nova pedahohichna dumka*, 3 (71), 57–61. URL <https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/7042/1/>

Tymoshko H. (2017). Teoretyko-praktychni zasady upravlinnia rozvytkom tvorchoho potentsialu pedahohichnoho kolektyvu, 175–181. URL https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/721400/1/59_2017_.pdf

Tsilmak O. Skladovi syruktury

kompetentnostei. S. 1-7. URL <http://dspace.pdpu.edu.ua/bitstream/123456789/13993/1/Tsilmak%20%D0%9>

Bierman K. L. (2004). The Guilford series on social and emotional development. Peer rejection: Developmental processes and intervention strategies. New York, NY, US: Guilford Press.

Kanning U. P. (2002). Soziale Kompetenz: Definition, Strukturen und Prozesse. *Zeitschrift fur Psychologie*, 210, 154–163.

Stricker L. J., Rock D. A. (1990). Interpersonal competence, social intelligence, and general ability. *Personality and Individual Differences*, 11, 833–839.

Thorndike E. L. and its uses. (1920). *Harper's Magazine*, 140, 227–235.

Стаття надійшла 21.04.2025 р.

